

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/400/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212200175
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212200175.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci navrhovateľky: F. Q., Q., R. C. F. XX, M.-XXXXX H., H., zastúpená Mgr. Petrom Arendáckym, advokátom v Bratislave, Železničiarska č. 13, proti odporcovi: N. Q., H.. XX. XX. XXXX, R. C. S. E. Č.. X, C., zast. JUDr. Andrejom Garom, advokátom v Bratislave, Prievozska č. 2/B, Apollo Business Center, blok B, o vrátenie daru, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č. k. 58C/3/2012-239 zo dňa 28. februára 2013, v pomere hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zamietol návrh, ktorým sa právna predchodkyňa navrhovateľky - D. Q. /zomrela počas odvolacieho konania dňa XX. X. XXXX/, domáhala voči odporcovi vrátenia daru, a to bytu č. XX na X. poschodí bytového domu na L. Č.. XX N. C., vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na pozemku vo výške XXX/XXXXXX, ktorý bol predmetom darovacej zmluvy zo dňa XX. XX. XXXX, vklad do katastra bol povolený pod č. N.-XXXXX/XX dňa XX. XX. XXXX, zapísaný na LV č. XXXX - čiastočný, Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, nachádzajúci sa v okrese C. P., obec Bratislava - m. č. Q.P., z dôvodu, že podľa § 630 Občianskeho zákonníka došlo k zániku darovacieho vzťahu, a to na základe jednostranného právneho úkonu navrhovateľky (darkyne). Zároveň prvostupňový súd rozhodol, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil ustanoveniami § 628 ods. 1 a 2, § 630 Občianskeho zákonníka (ďalej len "O. z."), keď uviedol, že v ustanovení § 630 O. z. je upravený špecifický spôsob zániku záväzkového vzťahu z darovacej zmluvy, a to jednostranným právnym úkonom darcu, ktorým sa domáha vrátenia daru. Jedná sa o rýdzo osobné právo darcu, ktoré jeho smrťou zaniká (s výnimkou prípadu, keď darca právo podľa § 630 O. z. uplatnil ešte za svojho života), a ktoré je založené priamo zákonom, avšak je na vôli darcu, či toto právo pri splnení zákonných predpokladov voči obdarovanému uplatní. Prvou zákonnou podmienkou pre zánik vzťahu založeného darovacou zmluvou je jednostranný právny úkon darcu, ktorým sa domáha vrátenia predmetu darovania (najčastejšie označovaný ako výzva na vrátenie daru). Zákon tomuto právnemu úkonu nepredpisuje žiadnu formu. Z výzvy však musí byť nepochybná vôľa darcu, smerujúca k tomu, aby obdarovaný dar vrátil, musí byť zrejmé, kto ho robí, voči komu smeruje, z akého dôvodu (nevhodné správanie sa obdarovaného by malo byť opísané konkrétnym a nezameniteľným spôsobom) a čoho sa domáha. Ak sa vrátenie daru týka nehnuteľnosti, musí byť tento úkon urobený písomne. Druhou zákonnou podmienkou podľa § 630 O. z. je správanie sa obdarovaného

k darcovi alebo k členom jeho rodiny, spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy. Ak darca uplatní právo podľa § 630 O. z., darovacia zmluva zanikne okamihom, keď dôjde prejav jeho vôle obdarovanému. V prípade, ak je výzva na vrátenie daru obsiahnutá v žalobe, právny vzťah z darovacej zmluvy zaniká až jej doručením žalovanému. Okamihom dôjdenia prejavu vôle na vrátenie daru do dispozície obdarovaného sa obnoví pôvodný právny vzťah. Vlastnícke právo darcu k veci, t. j. vzťah pred uzatvorením darovacej zmluvy, sa obnoví ex nunc a obdarovanému (ako neoprávnenému držiteľovi) týmto vznikne povinnosť vrátiť predmet darovania darcovi, ktorá nie je závislá na tom, či darca uplatnil právo na vrátenie daru súdnou cestou. Ak predmet darovania obdarovaný už nemá, je povinný poskytnúť darcovi peňažnú náhradu podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Ak je predmetom darovania nehnuteľnosť, zapíšu sa dôsledky obnovenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností na základe spätného prevodu vlastníckeho práva vkladom vlastníckeho práva. Ak obdarovaný odmieta darcovi nehnuteľnosť dobrovoľne odovzdať a prepísať v katastri nehnuteľnosti, môže si svoje právo uplatniť v súdnom konaní. Dobrými mravmi (boni mores) sa vo všeobecnosti rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú určitú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem (t. j. v demokratickej spoločnosti všeobecne uznávané pravidlá morálneho charakteru, v ktorých sa uplatňuje a presadzuje slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie sa). Pre naplnenie podmienok na vrátenie daru musí byť správanie sa obdarovaného k darcovi alebo členom jeho rodiny klasifikované ako hrubé porušenie dobrých mravov, ktoré bolo súdnou praxou vymedzené ako porušenie značnej intenzity alebo sústavné porušovanie, ktoré však v dôsledku dĺžky trvania, jeho priebehu a pôsobenia na darcu alebo členov jeho rodiny nadobudne povahu hrubého porušenia dobrých mravov (napr. fyzické násilie, hrubé urážky, či neposkytnutie pomoci atď). Naopak, právo darcu domáhať sa vrátenia daru, nevzniká len pri prostej nevďačnosti obdarovaného voči darcovi, a ani pri menej významnom porušení dobrých mravov zo strany obdarovaného (R 88/1998). Pri posudzovaní hrubého porušenia dobrých mravov obdarovaným musí súd brať zreteľ na všetky okolnosti konkrétneho prípadu (v nadväznosti na princíp vzájomnosti aj na správanie sa darcu k obdarovanému) a relevantným je len správanie obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo, nie subjektívne pocity a úsudok darcu.

V prejednávanej veci sa pôvodná navrhovateľka domáha vrátenia nehnuteľnosti (bytu) darovanej odporcovi, na základe darovacej zmluvy, uzatvorenej medzi zmluvnými stranami dňa 27. 06. 2011. Titulom predmetnej zmluvy bolo do katastra nehnuteľností zapísané vlastnícke právo k bytu č. XX na X. poschodí bytového domu na L. V. Č.. XX N. C., vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku o veľkosti XXX/XXXXXX, v prospech odporcu, a to dňa XX. XX. XXXX pod č. N.-XXXXX/XX, čo vyplýva z čiastočného výpisu z LV č. XXXX, vedeného Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu. Dôvodom, pre ktorý sa pôvodná navrhovateľka domáha voči odporcovi vrátenia daru, má byť jeho hrubé správanie sa k nej a jej dcére, spojené s vulgarizmami, čo odporca v priebehu celého konania dôrazne popieral. Pôvodná navrhovateľka v návrhu na začatie konania uviedla, že odporca sa po uzatvorení darovacej zmluvy začal k nej správať hrubo, nadmerne konzumoval alkohol, a keď išli spolu na nákup, nútil ju kupovať mu alkohol a jej potom nezostávali peniaze na jedlo. Odporca jej mal odnímať aj starobný dôchodok a skryť občiansky preukaz. Pôvodná navrhovateľka v návrhu popísala aj incidenty, ktoré sa mali odohrať v dňoch 21. 11. 2011 až 23. 11. 2011, po príchode jej dcéry F. na Slovensko. Dňa 21. 11. 2011 pricestovala z Nemecka do C. jej dcéra, F. Q. (sestra odporcu), ktorá ju mala nájsť v zlom stave, pričom dvere bytu jej otvoril opitý odporca, ktorý jej hrubo vynadal a vykrikoval na nich vulgárnosť s tým, že byt je jeho, a že keď sa im nelúbi, že vyletia z bytu, a že ich obe dobre "ofajčil." Nasledujúci deň odporca zavolať do bytu navrhovateľky a jej dcére povedal, že ak obe z bytu nevypadnú, príde ich zabiť. Dňa 23. 11. 2011 sa odporca vo večerných hodinách dobíjal do bytu, kopal do dverí a kričal: "Kurva, keď neotvoríš, zabijem ťa!" Ešte pred príchodom navrhovateľkinej dcéry, po upovedomení susedov, odporca odišiel. Popísané správanie podľa pôvodnej navrhovateľky predstavuje hrubé porušovanie dobrých mravov vo vzťahu k nej ako darkyni a jej dcére a odôvodňuje jej právo na vrátenie daru na základe jednostranného právneho úkonu, ktorý k návrhu na začatie konania pripojený nebol a do súdneho spisu bol založený až v priebehu konania. Odporca výslovne popieral všetky tvrdenia uvedené v návrhu, podľa ktorých jeho správanie k matke bolo hrubým porušením dobrých mravov. O matku sa staral spolu so svojou dcérou a vnučkou a mali spolu dobrý vzťah, varili jej, upratovali, nakupovali, chodievali s ňou k lekárom a vybavovali všetky potrebné záležitosti. Naopak bola to jeho sestra F., ktorá žila v Nemecku a o matku dlhé roky nejavila záujem, na čo sa ponosovala aj samotná navrhovateľka. Sestra začala svoj záujem o matku prejavovať až po tom, ako sa dozvedela, že mu matka darovala byt, v ktorom býva a podľa neho aj samotné konanie bolo iniciované navrhovateľkou.

Prvostupňový súd uviedol, že ako už bolo spomenuté, prvou zákonnou podmienkou pre úspešné domáhanie sa vrátenia daru je jednostranný právny úkon darcu adresovaný obdarovanému, ktorým sa tento, z v ňom uvedených dôvodov, domáha vrátenia daru. Pôvodná navrhovateľka sa na výzvu na vrátenie daru odvolávala už v samotnom návrhu na začatie konania, avšak túto predložila až v priebehu konania. Výzva bola vlastnoručne podpísaná a datovaná dňom 20. 11. 2011. Podľa jej obsahu pôvodná navrhovateľka žiadala odporcu, aby jej v lehote piatich dní od doručenia výzvy vrátil predmet darovania z dôvodu, že odporca sa k nej a jej dcére F. správa zle, často ich uráža a vulgárne im nadáva, neposkytuje im sľúbenú pomoc a snaží sa ich z bytu vystaňovať, čím porušuje dobré mravy. Pôvodná navrhovateľka doručenie výzvy odporcovi, ktorý popieral, že by niekedy túto výzvu vôbec videl, žiadnym spôsobom nepreukázala. Súd vzhľadom na nepreukázanosť riadneho doručenia tejto výzvy odporcovi, nemal inú možnosť, ako vychádzať z toho, že k vyzvaniu obdarovaného na vrátenie daru došlo až dorúčením návrhu na začatie konania odporcovi, t. j. dňa 15. 02. 2012. V súvislosti s predmetnou výzvou právny zástupca odporcu poukázal na to, že výzva bola ako listinný dôkaz v konaní umelo vyfabrikovaná protistranou a antidatovaná. Aj podľa súdu správne poukázal na to, že výzva je datovaná dňom 20. 11. 2011 a pôvodná navrhovateľka sa v nej odvoláva na hrubé a vulgárne správanie sa odporcu k nej a jej dcére, ktorá však na Slovensko mala pricestovať až dňa 21. 11. 2011 a k v návrhu popísaným incidentom malo dôjsť v dňoch 21. až 23. 11. 2011, čo priamo nasvedčuje domnienke o dodatočnom vyhotovení výzvy a jej antidatovaní.

Za účelom preukázania splnenia druhej zákonnej podmienky, spočívajúcej v preukázaní správania sa obdarovaného k darcovi alebo členom jeho rodiny spôsobom, ktorý možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov, bolo predvolaných a vypočutých viacero svedkov, ktorí by mohli charakterizovať vzťah medzi účastníkmi konania. Za rozhodné obdobie, z ktorého vychádzal aj súd pri hodnotení dôkazov, bolo obdobie od uzatvorenia darovacej zmluvy medzi účastníkmi konania. Prvostupňový súd poukázal na to, že mal na jednom z prvých pojednávaní možnosť vypočuť aj 92-ročnú navrhovateľku, ktorá o veci vypovedala formou kladenia otázok. Svojimi odpoveďami poprela, že by jej odporca niekedy nadával, nútil ju ku kúpe alkoholu, či bral jej peniaze. Vylúčila tiež stretnutie odporcu v byte s jej dcérou a podľa nej nikdy nedošlo ani k incidentu, popísanému v návrhu na začatie konania, podľa ktorého sa mal odporca do bytu dobíjať kopaním do dverí a nadávaním jej. Poprela aj to, že dcéra F. prišla do Bratislavy na jej zavolanie. Aj napriek tomu, že je pravdou, že jej syn si ľúbi vypiť, ich vzájomný vzťah bol v poriadku. Pôvodná navrhovateľka bola počas svojej výpovede zorientovaná, sústredená a okrem slabšieho sluchu nemala žiaden problém s odpovedaním na súdom položené otázky, ktorým nepochybne rozumela a chápala ich zmysel. Následne po výpovedi navrhovateľky bola ako listinný dôkaz predložená notárska zápisnica o osvedčení právne významnej skutočnosti, spísaná dňa 25. 04. 2012, v ktorej pôvodná navrhovateľka protichodne s jej výpoveďou na súdnom pojednávaní popísala skutočnosti, o ktorých jej boli kladené otázky, a to tak, ako bolo uvedené v návrhu na začatie konania. Doplnila, že syn sa k nej správal nepekne, že sa ho bojí a nechce s ním prísť do styku. Zároveň si nemyslí, že sa o ňu postará a zmení svoje správanie k nej a svojej sestre, a preto na vrátení darovaného bytu trvá. K jej výpovedi na súdnom pojednávaní pred notárom uviedla, že mala strach zo súdu a ani nevnímala, čo sa tam deje, čo sa jej pýtajú, a ako odpovedá.

Prvostupňový súd mal tiež za to, že znalecké vyjadrenie Z. M. D., vypracované dňa 23. 05. 2012, na žiadosť dcéry pôvodne navrhovateľky, ako aj znalecký posudok vypracovaný Z. T. O., dňa 25. 08. 2012, pre účely súdneho konania o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony, samy o sebe nespochybňujú uskutočnenú výpoveď na pojednávaní súdu v tejto veci. Lekárky len konštatovali nevhodnosť vylúchu pôvodnej navrhovateľky na súde z dôvodu možného zhoršenia sa jej zdravotného stavu. Na margo vyjadrenia Z. D.Á., ktorá uviedla, že pôvodná navrhovateľka v strese nevie zrozumiteľne popísať krivdy, ktoré prežíva v dôsledku správania sa k nej, prvostupňový súd uviedol, že táto vo výpovedi pred súdom, ktorú súd považoval za dôveryhodnú, na kladené otázky odpovedala zrozumiteľne a slobodne, bez akéhokoľvek zavádzania a ovplyvňovania, či už jej dcérou alebo synom a vo svojich odpovediach úplne vylúčila zlé správanie odporcu voči nej a skutočnosti uvedené tak v písomnom návrhu na začatie konania, ako aj ňou prehlásené v notárskej zápisnici. Prvostupňový súd nevylúčil, že pôvodná navrhovateľka, vzhľadom k jej vysokému veku a zdravotnému stavu, by mohla byť ľahšie ovplyvniteľnou, avšak práve na pojednávaní sa mala možnosť podľa vlastného uváženia vyjadriť k sporným udalostiam. Strachu pôvodnej navrhovateľky z odporcu, ako sa uvádza v predloženej notárskej zápisnici, okrem jej samotnej výpovede, ktorá označila svoj vzťah s odporcom za dobrý, nenasvedčujú ani odporcom predložené rodinné fotografie za obdobie rokov 2007 až 2011, na ktorých je pôvodná

navrhovateľka vyfotená s odporcom, jeho dcérou a svojou vnučkou, v prítomnosti ktorých táto pôsobí spokojne a usmieva sa. Fotografie tiež potvrdzujú tvrdenia odporcu a svedkov D., že odporca pôvodnú navrhovateľku pri príležitosti sviatkov, či jubileí, pozval s rodinou na obed a tiež sú dôkazom spoločne prežitých chvíľ s odporcom a jeho rodinou. Súd zdôrazňuje, že posledné fotografie, na ktorých je vyfotená pôvodná navrhovateľka s odporcom a jeho rodinou boli z 13. 11. 2011, t. j. týždeň predtým, ako malo dôjsť k hrubému a vulgárnemu správaniu odporcu po príchode dcéry navrhovateľky, ktorá ju našla vo veľmi zlom stave. Aj na týchto fotkách pôvodná navrhovateľka pôsobí v prítomnosti odporcu a jeho blízkych šťastne, spokojne a upravene a nejaví žiadne známky zanedbanej starostlivosti. Pokiaľ sa týka posudzovania odporcovho správania sa a vzťahu k pôvodnej navrhovateľke na účely ustanovenia § 630 O. z. súd prihladal a mohol prihladnúť len na fotografie uskutočnené po podpise darovacej zmluvy (t. j. fotografie od júla do decembra 2011), nakoľko relevantným pre meritórne rozhodnutie súdu v tejto veci je (ako už bolo uvedené) správanie sa odporcu po uzatvorení darovacej zmluvy.

Prvostupňový súd poukázal na to, že svedkyňa Š. vo svojej výpovedi potvrdila, že odporca chodieval za svojou matkou (pôvodnou navrhovateľkou) každodenne a ona sa naňho aj tešila, a keď aj bol nejaký problém v jej byte, po zavolaní prišiel odporca do hodiny. Svedkyňa, aj napriek tomu, že vo výpovedi pred súdom vyhlásila, že nikdy nebola svedkom toho, že by sa odporca k matke správal hrubo alebo jej bral peniaze, v dodatočnom písomnom prehlásení, poukázala aj na hrubé a vulgárne správanie odporcu, keď sa v roku 2011 spolu so zaťom dobíjal do bytu matky. Z výpovede svedkyne o tom, že pôvodná navrhovateľka u nej hltavo zjedla polievku a to, že svedkyňa z jej bytu necítila vôňu jedla, nevyvodil súd záver o tom, že by odporca nezabezpečoval stravu matke, nakoľko sa jedná len o subjektívne dohady a nepodložené špekulácie. Uvedené platí aj o vyjadrení svedkyne o tom, že pôvodná navrhovateľka začala chradnúť, nakoľko aj s poukazom na jej vek a trápenie v súvislosti so smrťou jej najmladšieho syna, príčina jej chradnutia nemusí mať žiadnu spojitosť s odporcom a k tomuto by mohlo dôjsť aj pri poskytovaní príkladnej starostlivosti. Proti tvrdeniu svedkyne Šustrovej o tom, že od leta 2011, keď k pôvodnej navrhovateľke začal každodenne chodiť odporca, jej nerobievala nákupy z dôvodu, že by jej nemala za ne čím zaplatiť, stoja výpovede svedkyne H. B. M., ktorí potvrdili, že v peňaženke mala pôvodná navrhovateľka, ktorá chodievala na nákupy niekoľkokrát denne, vždy nejaké peniaze, o čom mali vedomosť z toho, že im pri platení odovzdala celú peňaženku, aby si z nej vybrali peniaze za nákup. Výpoveď svedkyne M. nepovažoval prvostupňový súd za relevantný dôkazný prostriedok, nakoľko ňou poskytnuté informácie získala svedkyňa sprostredkovane, len z počutia, a to od v zainteresovanej dcéry pôvodnej navrhovateľky a jej susedov. Navyiac o vzťahu odporcu k pôvodnej navrhovateľke jej ona samotná nikdy nehovorila. Ani svedkyňa O. nebola nikdy svedkom žiadneho konfliktu medzi pôvodnou navrhovateľkou a odporcom. Vo svojej výpovedi vyslovila len subjektívne dohady o tom, že keď pôvodná navrhovateľka vo svojej výpovedi uviedla, že odporca jej nenadával a nebral jej peniaze, tak v tomto klamala. Rovnako uviedla, že od bývalej kolegyne pôvodnej navrhovateľky sa dozvedela, že táto má prázdnu chladničku, a preto jej doniesla jedlo, čo sa však v konaní nepreukázalo a obe kolegyne pôvodnej navrhovateľky vo výpovediach potvrdili presný opak. Jej tvrdenia o tom, že odporca sa o byt nestaral, a aj preto došlo k vytopeniu jej bytu, si odporujú s výpoveďou svedkyne Š., ktorá uviedla, že ak bolo potrebné v byte niečo spraviť, odporca do hodiny po zatelefonovaní prišiel. Rovnako svedkyňa vo vzťahu k starostlivosti odporcu o matku uviedla, že ani počas zateľovania si matku nechcel zobrať k sebe do bytu, pričom ako správne poukázal právny zástupca odporcu, z priloženého oznámenia vyplýva, že k zateľovaniu bytového domu, v ktorom bývala pôvodná navrhovateľka došlo v lete 2012, kedy starostlivosť o matku bola zabezpečovaná dcérou, nie odporcom.

Z výpovede svedkyne H. a svedka M. podľa názoru prvostupňového súdu vyplýva, že pôvodná navrhovateľka chodievala každý druhý deň na nákup s odporcom, a rovnako aj to, že predmetom nákupov bol od tej doby okrem potravín aj alkohol. Nákupy, keď chodievali do obchodu spolu, platievala pôvodná navrhovateľka. Pokiaľ uvedení svedkovia vypovedali, že táto chodievala na nákup do potravín niekoľkokrát denne (aj trikrát), a rovnako chodievala aj s odporcom, vyvstáva potom otázka, kam sa podeli nakúpené potraviny, keď niektorí susedia, vypovedali, že nemala v domácnosti jedlo a mala prázdnu chladničku. Svedkyňa H. tiež uviedla, že odporca na matku aj kričal. Upozornenie svedka M. na skutočnosť, že pôvodná navrhovateľka, keď chodila na nákupy s odporcom, mala aj modriny na tele, čo svedok chcel dať evidentne nepriamo a bez akýchkoľvek dôkazov, do súvislosti s odporcom, považuje súd za ničím nepodložené. Svedkyňa H. a svedok M. tiež potvrdili, že pôvodná navrhovateľka mala vždy pri nákupoch peniaze v peňaženke, čo sa tiež nezohoduje s tvrdením svedkyň Š. B. O., podľa ktorých peniaze na jedlo nemala, a ktoré sa do kontaktu s peňaženkou, na rozdiel od svedkyne H. a svedka M., nedostali. Bez povšimnutia súdu nezostalo ani vyjadrenie svedkyne H. o tom, že dcérou

pôvodnej navrhovateľky jej bola vyrozprávaná verzia o tom, že odporca obral matku o byt a matku nemá kde umiestniť, čo vo vzťahu k jej výpovedi mohlo pôsobiť ovplyvňujúco. Pred súdom vypovedali aj dve bývalé kolegyne pôvodnej navrhovateľky, svedkyňa C. B. D., ktoré s ňou udržiavali pravidelný kontakt, a vzájomne sa navštevovali. Ani jedna zo svedkýň vo svojej výpovedi nepotvrdila tvrdenie svedkyne O., ktorá vypovedala, že od bývalej kolegyne pôvodnej navrhovateľky, ktorá jej niesla jedlo, sa dozvedela, že táto má prázdnu chladničku. Naopak svedkyne uviedli, že keď prišli za pôvodnou navrhovateľkou, vždy jej niečo doniesli, ale táto mala vždy plnú chladničku jedla, dokonca jej syn musel viaceré zásoby po uplynutí dátumu spotreby vyhadzovať. Vždy boli pri návšteve dobre pohostené, čo nenasvedčuje tvrdeniam niektorých susedov, že táto mala doma prázdnu chladničku a bola hladná. O to viac súd v tomto smere prihliadol na výpovede svedkýň C. B. D., ktoré mali blízky vzťah s pôvodnou navrhovateľkou a túto pravidelne aj doma navštevovali, a ktoré zároveň uviedli, že ona okrem jednej susedky, s ktorou sa tiež často nestýkala, neudržiavala so zvyšnými susedmi v bytovom dome kontakt, a teda ich vedomosti o tom, že mala doma prázdnu chladničku a nemala čo jesť, sú prinajmenšom pochybné a nedôveryhodné. Svedkyňa C. potvrdila, že v chladničke bývalo aj pivo. K starostlivosti odporcu o matku obe svedkyne zhodne uviedli, že sa o ňu staral, navštevoval ju, varil jej a pôvodná navrhovateľka sa naňho nikdy nesťažovala. Svedkyne nikdy neboli svedkom žiadneho fyzického ataku odporcu voči nej a zhodne tiež uviedli, že táto sa na adresu svojej dcéry F. zmieňovala a ponosovala, že sa o ňu nestará, ani jej nezavolá a nezaujíma sa o ňu ani vtedy, keď je na Slovensku. Výpoveď svedkyne O., ako kamarátky, na výsledku konania zainteresovanej dcéry pôvodnej navrhovateľky, vyhodnotil prvostupňový súd za zaujatú a nedôveryhodnú a aj napriek tomu poukázal na zjavný rozpor medzi jej výpoveďou o tom, že s F. Q. bola svedkom toho, ako sa odporca s ešte jedným neznámym mužom, dobíjali do bytu na L. ulici, ktorých po príchode na zavolanie susedy, stretli, ako sa rútili z bytového domu a verziu pôvodnej navrhovateľky, ktorá v návrhu uviedla, že predtým, ako prišla jej dcéra, odporca odišiel, a tiež s výpoveďou, že odporca sa s jej dcérou na L. nikdy nestretol. Svedkyňa D. a jej manžel zhodne označili starostlivosť odporcu o matku za dobrú. Podľa ich vyjadrení jej varil, pral, upratoval. Ako rodina pôvodnej navrhovateľky sa navštevovali dva - trikrát týždenne, nakoľko cez víkendy k nej chodievala odporcova dcéra. Podľa ich vyjadrení, zhodných s výpoveďami svedkýň C. B. D., pôvodná navrhovateľka mala v domácnosti vždy dostatok jedla, ktoré sa aj muselo vyhadzovať a pri návšteve ich vždy dobre pohostila. Vzťah pôvodnej navrhovateľky a odporcu zhodnotili svedkovia ako dobrý a starostlivý, dcéra sa o matku v rozhodnom čase nezaujímalá, čo jej bolo, ako im uviedla, ľúto.

Za vierohodné, presvedčivé a neovplyvňované považoval prvostupňový súd výpovede svedkýň C., D. a manželov D., ktorí patrili do najbližšieho okolia pôvodnej navrhovateľky, s ktorou udržiavali pravidelný kontakt, a u ktorých súd nezistil dôvody zaujatosti k žiadnemu z jej detí. Na druhej strane výpovede svedkýň Š., M., O., boli viackrát pozmeňované, písomne dopĺňané, plné rozporov a vyslovených domnienok a špekulácií. Prvostupňový súd pri hodnotení výpovedí týchto svedkýň nemal za vylúčené možné ovplyvňovanie dcérou pôvodnej navrhovateľky, ktorá aj keď nie je účastníčkou tohto konania, má na jeho výsledku eminentný záujem. Navyiac vzájomný kontakt dcéry s viacerými, v konaní vypočutými, svedkami v priebehu konania bol nepochybný. Výpoveďami svedkyne H. a svedka M. sa nepreukázalo správanie odporcu voči matke ako darkyni v hrubom rozpore s dobrými mravmi, a títo sa vedeli vyjadriť len na margo jej spoločných nákupov a odporcu, nie k starostlivosti o ňu a domácnosť, v ktorej bývala. Výpoveď svedkyne H. mohla byť tiež skreslená vplyvom dcéry, ktorá ju informovala o tom, že odporca ich obral o byt a ona preto nemá kam umiestniť matku. Predložené písomné prehlásenie Q. K., susedy navrhovateľky, prvostupňový súd nepovažoval za vierohodné, nakoľko žiaden z vykonaných dôkazov nepreukázal, že by pôvodná navrhovateľka bola niekedy v podnapitom stave a rovnako neprihliadal na ňou vyslovené subjektívne a nepodložené domnienky. Za nezaujaté a objektívne nemožno hodnotiť ani písomné vyjadrenie pána F., ktorý bol dlhoročným známym navrhovateľkinej dcéry a jej rodiny. Potvrdenie o využívaní parkovacieho miesta dcérou, ako aj potvrdenia o úhradách za služby spojené s užívaním bytu, nemajú žiaden priamy vplyv pre rozhodnutie súdu v tejto veci.

Žiaden z vypočutých svedkov nebol svedkom hrubého správania odporcu k matke. Ak aj viacerí svedkovia, vrátane pôvodnej navrhovateľky, poukazovali na to, že odporca rád konzumoval alkohol, ktorý sa našiel aj v byte, nemožno touto skutočnosťou vylúčiť starostlivosť z jeho strany o matku. Vykonanými dôkazmi nebolo preukázané ani hrubé zanedbanie starostlivosti o pôvodnú navrhovateľku zo strany odporcu, ktorá ešte na fotografiách z novembra 2011 vyzerala upravené a spokojne v prítomnosti odporcu, jeho dcéry a vnučky. Navyiac, ako už bolo uvedené, žiaden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že by sa odporca v tejto súvislosti správal k matke vulgárne, agresívne, alebo by ju fyzicky napádal, či neposkytol jej potrebnú alebo neodkladnú pomoc. Ak aj odporca na matku kričal v obchode

pred svedkyňou H., ako vypovedala, len samotný zvýšený hlas odporcu bez ďalšieho nezakladá a nemôže byť hodnotený ako hrubé porušovanie dobrých mravov. Krik na pôvodnú navrhovateľku ako matku odporcu a staršiu pani nie je možné v spoločnosti tretích osôb hodnotiť ako slušné správanie, avšak rozhodne nie ani ako hrubé porušenie dobrých mravov. Prvostupňový súd sa nestotožnil ani s argumentáciou právneho zástupcu pôvodnej navrhovateľky, podľa ktorého naplnenie tohto znaku zakladá už skutočnosť, že odporca si od matky požičal značnú sumu, ktorú však nevrátil, čo je navyše predmetom samostatného sporu a dokazovania v inej veci. Prípadné vulgárne invectívy odporcu, na ktoré poukazoval, sa v konaní nepodarilo jednoznačne ani potvrdiť, ani vyvrátiť.

Záverom prvostupňový súd poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané správanie sa odporcu voči pôvodnej navrhovateľke alebo jej dcére, s ktorou nemal dobrý vzťah, ale sa s ňou ani nestýkal, ktoré by bolo možné klasifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov v zmysle § 630 O. z. (ani ako sústavné porušovanie, ktoré by v dôsledku dĺžky jeho trvania, priebehu alebo pôsobenia bolo možné takto hodnotiť). K uvedenému záveru prvostupňový súd dospel po vyhodnotení dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Vzhľadom na zjavné ovplyvňovanie svedeckých výpovedí a zaujatost' niektorých svedkov, ako aj viacero rozporov a nezrovnalostí vo výpovediach, sa prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne vyjadril k hodnoteniu jednotlivých dôkazov, z ktorých zhodne s odporcom nadobudol dojem, že pôvodná navrhovateľka nepodala návrh z vlastnej iniciatívy. Táto domnienka však nemení nič na skutočnosti, že v konaní nebolo preukázané správanie sa odporcu v hrubom rozpore s dobrými mravmi, čo bolo dôvodom pre zamietnutie návrhu. Prvostupňový súd tiež dodal, že aj v prípade splnenia zákonných podmienok pre vrátenie daru v zmysle § 630 O. z. a vyhoveniu žalobnému návrhu, by žalobný petít v navrhovanom znení, nebol vykonateľným a takéto súdne rozhodnutie by nemohlo byť podkladom pre zápis vlastníckeho práva v prospech navrhovateľky do katastra nehnuteľností. Procesným prostriedkom, spôsobilým v danom prípade dosiahnuť zápisu zmeny vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností, aj s poukazom na skutočnosť, že odporca ako obdarovaný v byte v čase podania žaloby a ani v súčasnosti nebýva, by bola žaloba na určenie vlastníckeho práva podľa § 80 písm. c/ O. s. p.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p. a v konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju voči navrhovateľke, ako svojej matke, neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie právna predchodkyňa navrhovateľky, ktorá žiadala aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a jej návrhu v plnom rozsahu vyhovel. Vo svojom odvolaní uviedla, že dôvody, ktoré ju viedli k podaniu návrhu, boli spojené s hrubým a agresívnym správaním jej syna - odporcu, ktorému darovala byt v nádeji, že jej, vyše deväťdesiat ročnej matke, poskytne potrebnú starostlivosť a ona v tomto byte prežije pokojnú starobu. Odporca ju utvrdzoval v tom, že tam bude mať vecné bremeno (in personam), spočívajúce v práve doživotného bývania a užívania bytu. Z jeho strany to však bolo len účelové a vypočítavé konanie, s jediným cieľom ju okradnúť a obráť o byt, k čomu použil všetky prostriedky. Nikdy nepredpokladala, že jej vlastný syn sa bude k nej správať hrubo, bude jej vulgárne nadávať a dokonca brať peniaze a odnímať jej dôchodok. Táto trauma len zhoršila jej krehký zdravotný stav, bojí sa, že ju odporca zabije alebo jej inak fyzicky ublíži. Počas konania bolo mnohými svedeckými výpovedami a listinnými dôkazmi preukázané, že chovanie odporcu - obdarovaného voči nej a jej dcére (jeho sestre) je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Svedkovia na pojednávaní odporcu doslovne označili za „vagabunda,“ bol dvakrát ženatý, každú zo žien fyzicky napádal, dokonca bol aj vo výkone trestu, čo súd vôbec nezobral do úvahy. Súd sa týmito skutočnosťami nezaoberal, hoci majú podstatnú súvislosť s osobnostnými predpokladmi odporcu. Poukázala na definíciu dobrých mravov, ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka, keď mala za to, že súd skúmal splnenie oboch zákonných podmienok na vrátenie daru, avšak na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom predmetný rozsudok súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z hľadiska prvej zákonnej podmienky poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku a na to, že súd ju vypočul, avšak nezobral do úvahy jej vek (91 rokov) a zdravotný stav, ktorý je aj predmetom znaleckého posudku č. 11/12, vypracovaného Z. T. O. zo dňa 25. 8. 2012. Ako z neho vyplýva, má za sebou náhlu cievnou mozgovú príhodu (NCMP) s poruchou reči a silnými závratmi. Uvádza, že sa reč po NCMP zlepšila, stále hľadá slová, pre orientáciu v meste potrebuje doprovod. Viazne čítanie, písmo a počítanie. Z lekárskeho nálezu, ktorý bol súčasťou spisu súdnej znalkyne vyplýva, že pri vyšetrení spolupracuje, je však dezorientovaná časom. Je preto prirodzené, že sa v dátume výzvy jednoducho pomýlila, čo je vzhľadom k jej veku a uvedenej zdravotnej anamnéze

pochopiteľné. Prvostupňový súd takúto možnosť vôbec nereflektoval a neposúdil s ohľadom na ostatné skutočnosti. Ihneď sa stotožnil s názorom právneho zástupcu odporcu o dodatočnom vyhotovení výzvy a jej antidatovaní.

Splnenie druhej zákonnej podmienky, spočívajúcej v posúdení správania sa odporcu - obdarovaného k navrhovateľke - darcovi alebo k členom jeho rodiny, spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy, súd v celom rozsahu vec nesprávne posúdil. Pri vyjadrovaní sa k vyššie uvedenému je potrebné opätovne odkázať na znalecký posudok vypracovaný Z.. T. O., v ktorom v časti „Vlastné znalecké vyšetrenie“ sa v Objektívnej psychiatrickej a klinickej symptomatológii uvádza, že „správanie navrhovateľky bolo pasívne, bezradné, kontakt bol sťažený pre nedoslýchavosť, ale aj pre neschopnosť porozumieť jednoducho formulovaným otázkam a primerane sa vyznať v situácii. Na súdnom pojednávaní, jej hrubý a zlý syn, ako ho označila počas vyšetrenia u Z.. O., sedel len pár metrov od nej a počul, čo hovorí. Niet sa čo čudovať, že v jeho prítomnosti nechcela zo strachu pred ním hovoriť o jeho hrubom správaní, aj keď jej klamlivá výpoveď mohla mať dopad na vytvorenie si úsudku súdu, čo si však na pojednávaní neuvedomovala a nemohla uvedomovať s odkazom na jej vek a diagnózu. Dôkazom je aj predloženie notárskej zápisnice o osvedčení právne významnej skutočnosti, spísanej dňa 25. 4. 2012 na Notárskom úrade A.. S. E., v ktorej uviedla svoju výpoveď na správnu mieru a poukázala na strach zo syna, pre ktorý na pojednávaní nepovedala pravdu. Prvostupňový súd nezobral do úvahy ani listinné dôkazy o bezcitnosti odporcu k nej, kde pod zámkou pôžičky si na viackrát požičal od nej celkovo čiastku 54.812,- €, ktorú sumu mala odloženú na starobu, dožitie a doopatovanie pre prípad choroby a vystrojenie pohrebu. Niekoľkokrát od odporcu navrhovateľka žiadala, aby jej peniaze vrátil, ale on ju ignoroval a už len samotná arogantná ignorácia odporcu k povinnosti vrátenia pôžičky, zakladá jednoznačne hrubé porušenie dobrých mravov. Napriek tomu, že mala strach hovoriť pred odporcom o hrubom správaní a krivdách, ktorých sa odporca, ako syn, voči nej, ako matke, dopustil, výsluchom jednotlivých svedkov, ktorí poznali jej situáciu a okolnosti vulgárnych prejavov odporcu v dome, bolo jednoznačne preukázané hrubé správanie odporcu voči nej s intenzitou hrubého porušenia dobrých mravov. Vzhľadom na uvedené, sa nestotožnila so závermi súdu, že „žaden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že by sa odporca v tejto súvislosti správal k nej vulgárne, agresívne alebo by ju fyzicky napádal, či neposkytol jej potrebnú alebo neodkladnú pomoc.“

Záverom uviedla, že súd pri hodnotení dôkazov uviedol, že žaden z vypočutých svedkov nebol svedkom hrubého správania odporcu, ani zanedbania starostlivosti o ňu zo strany odporcu. Súd konštatoval, že žaden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že by sa odporca správal k nej vulgárne, agresívne alebo by ju fyzicky napádal, či neposkytol jej potrebnú alebo neodkladnú pomoc. Kriek na ňu zo strany odporcu hodnotil súd nie ako slušné správanie vo vzťahu k staršej žene a matke, ale rozhodne nie ako hrubé porušenie dobrých mravov. Súd sa nestotožnil ani s argumentáciou, že naplnenie hrubého porušenia dobrých mravov je založené aj konaním odporcu, ktorý si od nej napožičiaval celkovo sumu 51.812,- €. Peniaze mala navrhovateľka odložené na starobu, dožitie a doopatovanie pre prípad choroby a vystrojenia pohrebu. Navrhovateľka niekoľkokrát od odporcu žiadala vrátenie požičaných peňazí, ale on ju ignoroval. Poukázala tiež na tú skutočnosť, že celé dokazovanie bolo jednoznačne smerované tak, aby sudkyňa vyhovelá odporcovi, keď sa počas celého pojednávania dorozumievali gestikuláciou, sudkyňa vyhodnotila len jeho dôkazné prostriedky ako správne a pre súd dôveryhodné. Zaujatosť sudkyne bolo vidieť i v tom, že nástojila na tom, aby ona ukončila konanie pred odchodom na sťaž na krajský súd s tým, že pojednávania nahustila tak, že sa pojednávalo 2x týždenne. V tomto konaní súd vôbec nemusel viesť žiadne zdĺhavé dokazovanie na vrátenie daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka, úplne postačuje to, že odporca obral matku o peňažnú hotovosť - pôžičku 51.812,- €, ktorú jej nechce vrátiť (č. k. 5C/41/2013, vedené na Okresnom súde Bratislava IV).

K odvolaniu pôvodnej navrhovateľky sa vyjadril odporca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Tvrdenia uvedené v odvolaní, podľa ktorých konal s jediným cieľom okradnúť a obrať svoju matku o byt, k čomu použil všetky prostriedky, dôrazne odmietol. Okrem toho, že tieto nepravdivé tvrdenia boli vyvrátené samotnou navrhovateľkou počas jej výsluchu, hodnotil ich len ako účelové a ničím nepodložené. V skutočnosti sa o svoju matku staral a poskytoval jej všetko, čo potrebovala, nikdy jej nebral dôchodok, nikdy sa k nej hrubo nesprával, práve naopak, snažil sa jej spríjemniť život napr. oslavami, prechádzkami a podobne. Nie je pravdou, že by bolo mnohými svedeckými výpoveďami a listinnými dôkazmi preukázané také správanie voči navrhovateľke a jej dcére, ktoré by bolo rozporné s dobrými mravmi. Totiž svedkovia, predvolaní na základe návrhov právneho zástupcu navrhovateľa, boli v niektorých prípadoch značne ovplyvnení, iní si zase navzájom protirečili

a niektorí dokonca svedčili o skutočnostiach, o ktorých mali vedomosť len sprostredkovane, teda nie na základe vlastného vnímania. Navyše, iní svedkovia tvrdili presný opak a potvrdili skutočnosti uvádzané ním, že sa o matku staral, nesprával sa k nej v rozpore mravmi atď. Rovnako tvrdenie, že súd nevzal do úvahy vek a zdravotný stav navrhovateľky je zavádzajúce a klamlivé. Zo znaleckého posudku Z.. T. O. nevyplývali také skutočnosti ohľadom zdravotného stavu navrhovateľky, pre ktoré by mal súd spochybňovať navrhovateľkou uvádzané tvrdenia počas jej výsluchu pred súdom. Subjektívne a ničím nepodložené vyjadrenia právneho zástupcu navrhovateľky o tom, že celé dokazovanie bolo jednoznačne smerované tak, aby sudkyňa vyhovelá jemu a jeho že sa dorozumievali gestikuláciou, vyznievajú značne neodborne až komicky. O to viac, že právny zástupca navrhovateľky toto svoje presvedčenie ničím nepodložil a je zjavné, že ide len o prejav nedostatočnej sebareflexie a toho, že sa právny zástupca navrhovateľky nevie zmieriť s tým, že súd žalobe na základe pádných právnych aj skutkových dôvodov a vykonaného dokazovania nevyhovel. Navyše, ak mal právny zástupca navrhovateľky za to, že zákonná sudkyňa je zaujatá, mal v súlade so svojimi odbornými, teoretickými a nepochybne aj praktickými vedomosťami a skúsenosťami, vzniesť námietku zaujatosti, čo však neurobil.

Počas odvolacieho konania došlo k zmene, keď pôvodne označená navrhovateľka D. Q., Q.. T., H.. X. X. XXXX, M. XX. X. XXXX zomrela a odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 211 ods. 2, § 107 ods. 3 O. s. p. a vzhľadom na uznesenie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. XXD/XXX/XXXX, M. XX/XXXX-XX zo dňa 7. 4. 2114 pokračoval v konaní s jej dedičkou - navrhovateľkou F. Q., Q.. Q., trvale bytom F. XX, M.-XXXXX H., H..

Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle podľa § 212 ods. 1 O. s. p., na odvolacom pojednávaní / § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p./ na ktorom doplnil dokazovanie v zmysle § 213 ods. 4 O. s. p. oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to spisom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. XXD/XXX/XXXX a aktuálnym čiastočným LV č. XXXX.

Na odvolacom pojednávaní dňa 19. 3. 2015 sa navrhovateľka pripojila k odvolaniu svojej právnej predchodkyne a doplnila svoje dôvody odvolania v tom zmysle, že prvostupňový súd pochybil, keď neskúmal procesnú spôsobilosť pôvodnej navrhovateľky, ktorá vzhľadom na svoju chorobu, vyjadrenú aj v znaleckom posudku, nemala procesnú spôsobilosť a vzhľadom na túto skutočnosť, sa nezaoberala ani platnosťou darovacej zmluvy. Keďže v tomto smere nebolo vykonané žiadne dokazovanie, žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Ďalej žiadala, keďže nie je možné uplatniť petít v pôvodnom konaní, aby odvolací súd pripustil zmenu návrhu tak, že žiadala určiť, že predmetný byt, ktorý bol bližšie špecifikovaný v pôvodnom návrhu, patrí do dedičstva po zomrelej D. Q..

Odvolací súd uznesením, vyhláseným na pojednávaní dňa 19. 3. 2015, nepripustil v zmysle § 95 ods. 2 O. s. p. navrhovanú zmenu návrhu. Vzhľadom na nové skutkové okolnosti, uvedené počas odvolacieho konania, týkajúce sa platnosti darovacej zmluvy, ktoré neboli uvedené v pôvodnom návrhu ani počas konania na súde prvého stupňa, by výsledky doterajšieho konania, ktoré bolo zamerané na to, či boli splnené podmienky na vrátenie daru, nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Odvolací súd v tomto smere len dodáva, že za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým navrhovateľ, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutkových okolností, než tých, ktoré uviedol v žalobe /pozri R č. 33/2010/. Nadovšetko navrhovateľka pri navrhovanej zmene návrhu, nereagovala žiadnym procesným spôsobom na skutočnosť, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu, vlastníkom bytu, ktorý bol predmetom darovania, už nie je odporca, ale S. E., Q.. Q., C. C., V. XX. B. Č.. XX, ktorá nadobudla vlastnícke právo na základe darovacej zmluvy zo dňa 4. 7. 2014, o ktorej skutočnosti bola navrhovateľka oboznámená čítaním aktuálneho čiastočného LV č. XXXX.

Vzhľadom na predmet konania, následne odvolací súd skúmal, či boli splnené podmienky na vrátenie daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

Po oboznámením sa s obsahom spisu má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa, vzhľadom na vykonané dokazovanie, riadne zistil skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O. s. p. a primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, keď dôsledne rozviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých jednotlivých dôkazov /svedeckých výpovedí, listinných dôkazov/ vychádzal a akými

úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Prvostupňový súd citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery a prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa, s ohľadom na vykonané dokazovanie, primerane vysvetlil, prečo správanie sa odporcu voči pôvodnej navrhovateľke a jej dcére, súčasnej navrhovateľke, nemožno klasifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka (ani ako sústavné porušovanie, ktoré by v dôsledku dĺžky jeho trvania, priebehu alebo pôsobenia bolo možné takto hodnotiť), ktoré by malo za následok vrátenie daru. Samotná skutočnosť, že navrhovateľka sa s dôvodmi, uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie zákonné ustanovenie § 157 O. s. p. Odvolací súd má vzhľadom na vyššie uvedené za to, že súd prvého stupňa teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil /§ 157 ods. 2, 3 O. s. p./ Na základe uvedeného, osvojac si dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 219 ods. 2 O. s. p. na vypracovanie, tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia.

Vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa si nežiada osobitne sa zaoberať odvolacími námietkami, pretože navrhovateľka v odvolaní neargumentuje skutočnosťami, o ktorých by súd prvého stupňa pri rozhodovaní o veci nebol mal vedieť alebo ktoré by nebol uvážil, ako aj také, ktoré by mali za následok zmenu. Obsah odvolania navrhovateľky nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. V konaní nevyplývali najavo ani také vady konania, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O. s. p.) a rovnako ani zaujatosť konajúcej sudkyne, ktorú pôvodná navrhovateľka namietala v odvolaní, keď z obsahu spisu ani z obsahu zápisníc o pojednávaní, nevyplývajú žiadne dôvody v zmysle § 14 O. s. p. na vylúčenie konajúcej sudkyne a tak skutočnosti ohľadne jej zaujatosti, uvádzané v odvolaní, zostali len v rovine nepreukázaných tvrdení.

So zreteľom na uvedené, odvolací súd, stotožňujúc sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje, rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v tomto konaní plne úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, pretože v zmysle § 151 ods. 1 O. s. p. absentoval na základe pokynov odporcu zo strany jeho právneho zástupcu návrh na ich priznanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e možné podať odvolanie.